SLOVENSKÉ OLYMPIJSKÉ A ŠPORTOVÉ MÚZEUM

PETER POSPÍŠIL

FOTOGRAF S OLYMPIJSKOU MEDAILOU

THE PHOTOGRAPHER WITH AN OLYMPIC MEDAL

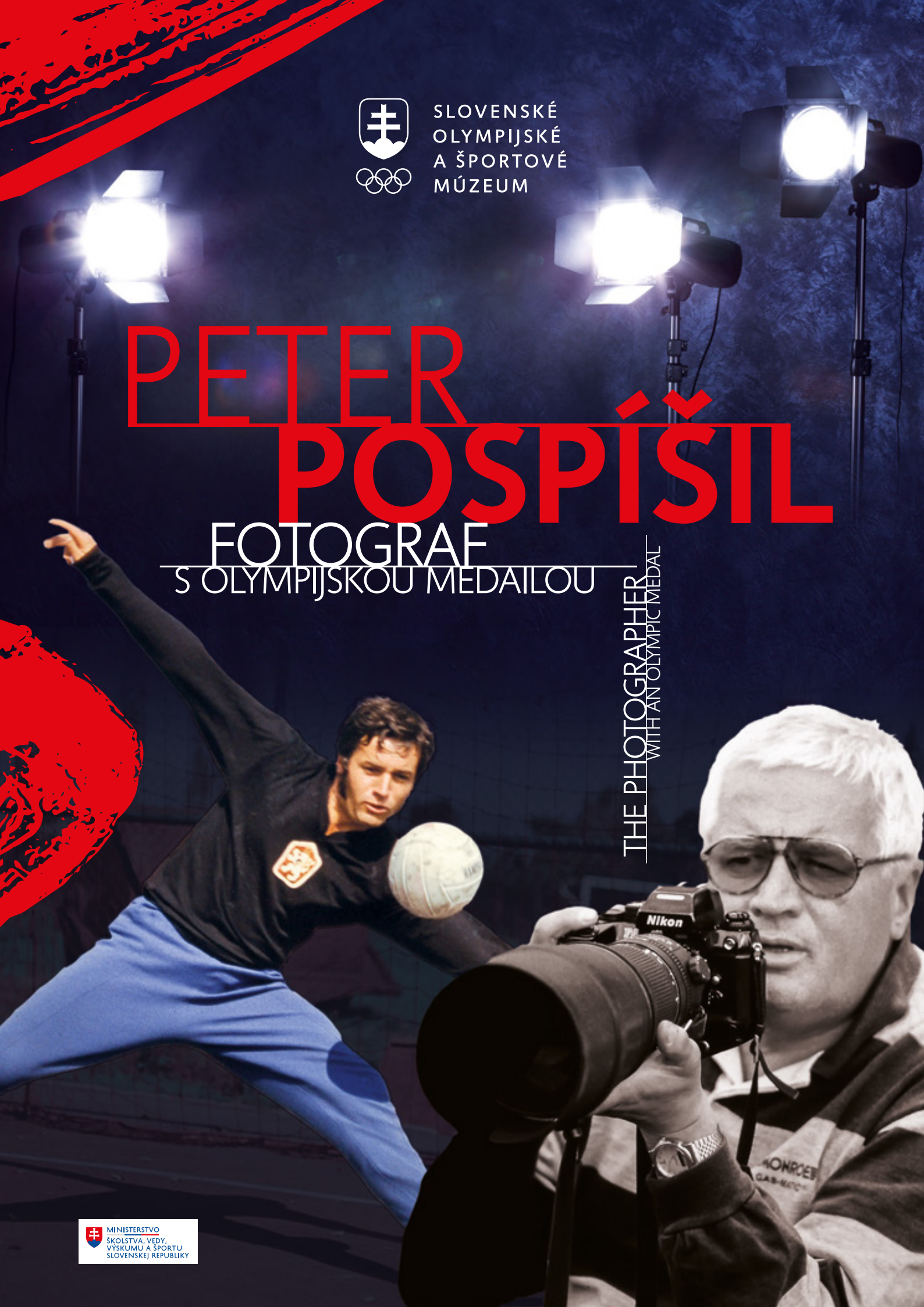

MINISTERSTVO ŠKOLSTVA, VEDY, VÝSKUMU A ŠPORTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

PETER POSPÍŠIL

FOTOGRAF S OLYMPIJSKOU MEDAILOU

THE PHOTOGRAPHER WITH AN OLYMPIC MEDAL

SLOVENSKÝ OLYMPIJSKÝ A ŠPORTOVÝ VÝBOR

SLOVENSKÉ OLYMPIJSKÉ A ŠPORTOVÉ MÚZEUM

MINISTERSTVO ŠKOLSTVA, VEDY, VÝSKUMU A ŠPORTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Zostavili: Zdenka Letenayová, Viliam Karácsony
Anglický preklad: Your Choice - jazykové služby, s. r. o.
Produkcia: Briland, s. r. o.
Grafické vyhotovenie: Peter Buček
Vydal: Slovenský olympijský a športový výbor
Rok vydania: 2019
Náklad: 400 ks
Tlač: Juice, s. r. o.
Vydanie prvé. Nepredajné
© Všetky práva vyhradené

Za odbornú, jazykovú a obsahovú stránku zodpovedajú zostavovatelia.
ISBN: 978-80-89460-39-7

PETER
POSPÍŠIL

He was born on 24th April 1944 in Bratislava. First he became famous as a sportsman, a handball player. As a goalkeeper for Červená hviezda Bratislava, he represented the Czechoslovak Republic playing in 28 international matches, including the Games of the XXth Olympiad 1972 in Munich, where he received a silver medal. After a year, he became a photojournalist for the Štart weekly, for which he worked until it was closed in 1992. Afterwards, he and his colleague Ján Súkup established the Štartfoto agency. His photograph The Disappointment of a Weightlifter, in which he captured the Czechoslovak representative, Jan Nagy, at the Montreal Olympic Games was awarded first prize in the International Sports Press Association (AIPS) global competition in 1977 for the best sports photograph of 1976. This was documented in Issue 15 of Štart '77. He was also awarded 3rd place for a photograph of the world famous Romanian sport gymnast Nadia Comaneci on the parallel bars. This tireless author of countless photographs published, in particular, in Štart and different sports documentary books passed away after a severe disease on 17th April, 2006. In 2004, he was awarded the International Olympic Committee Prize for Sport and Media.

Narodil sa 24. apríla 1944 v Bratislave. Najprv sa preslávil ako športovec, hádzanár. Ako brankár bratislavskej ČH sa stal reprezentantom ČSSR, nastúpil v 28 medzištátnych zápasoch, medzi nimi aj na Hrách XX. olympiády 1972 v Mníchove 1972, kde získal striebornú medailu. O rok neskôr sa stal fotoreportérom týždenníka Štart, v ktorom pracoval až do jeho zániku v roku 1992. Vzápätí založili s kolegom Jánom Súkupom agentúru Štartfoto. S fotografiou „Sklamanie vzpierača", na ktorej na olympijských hrách v Montreale zachytil čs. reprezentanta Jána Nagya, získal v roku 1977 prvú cenu v celosvetovej súťaži Medzinárodnej asociácie športovej tlače (AIPS) o najlepšiu športovú snímku roka 1976, čo dokumentárne zachytilo 15. číslo Štartu '77. Pridali mu aj 3. miesto za snímku svetoznámej rumunskej gymnastky Nadie Comaneciovej na bradlách. Neúnavný autor nesčíselného množstva fotografií najmä v Štarte a rôznych športových dokumentárnych knihách, skonal po ťažkej chorobe 17. apríla 2006. Ocenenie Medzinárodného olympijského výboru za Šport a médiá mu udelili v roku 2004.

RE-TEX
Nikon

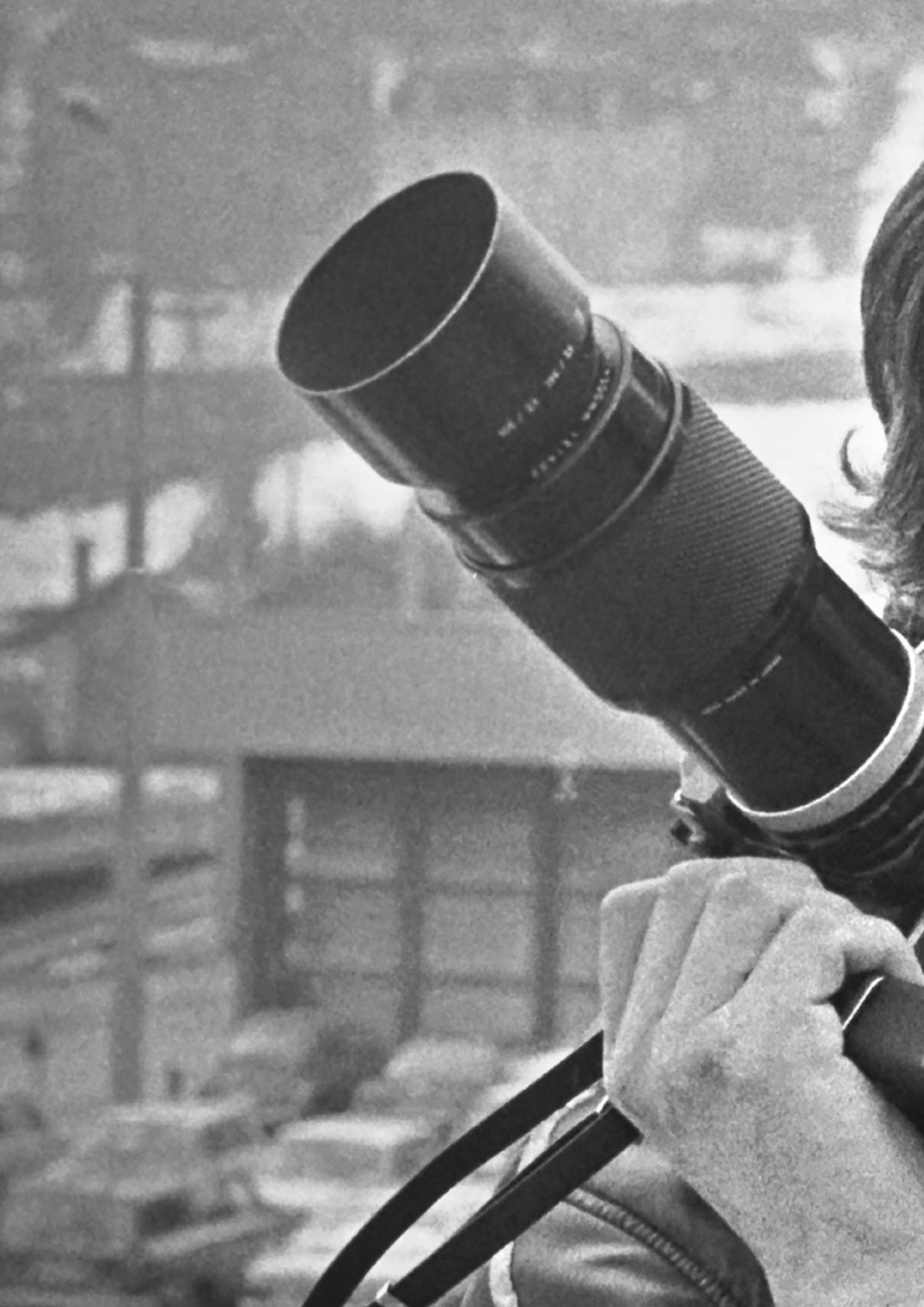

Predstaviť vyše tridsaťročnú tvorbu športového fotografa Petra Pospíšila je iste nemalá úloha. Som rád, že Slovenský olympijský a športový výbor - Slovenské olympijské a športové múzeum sa rozhodlo pri príležitosti nedožitých 75. narodenín Petra Pospíšila poodkryť aspoň nepatrnú časť z niekoľkých stovák jeho autorských fotografií, negatívov a diapozitívov, ktoré vlastní vo svojich zbierkach.

Monotematický výber možno mnohých prekvapí. Veď meno Petra Pospíšila je v histórii olympijského hnutia na Slovensku spojené najmä s hádzanou a so striebornou medailou z Hier XX. olympiády 1972 v Mníchove. Múzeum si však vybralo jeho fotografie z lyžovania - zo športu, ktorý patril v hľadáčiku jeho objektívu k najmilším. To v spomienkach potvrdili aj Pospíšilovi niekdajší blízki spolupracovníci Tomáš Grosmann a Ján Súkup.

Anton Siekel
prezident Slovenského olympijského
a športového výboru

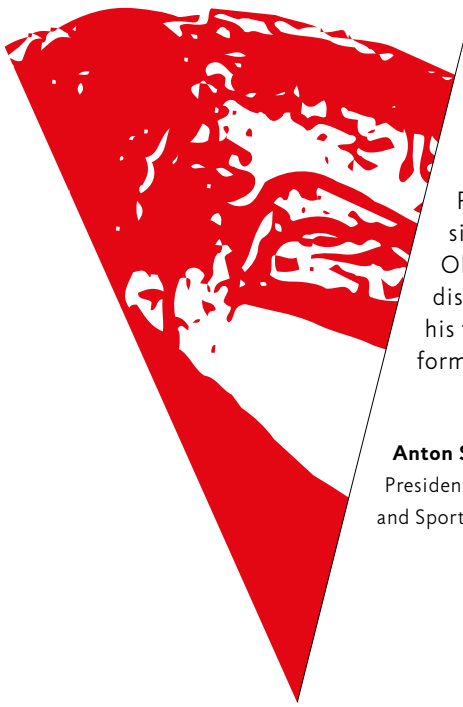

To introduce more than thirty years of the work of the sports photographer Peter Pospíšil is certainly no small task. I am pleased that on the occasion of Peter Pospíšil's 75th birthday, the Slovak Olympic and Sports Committee – the Slovak Olympic and Sports Museum decided to uncover a tiny portion of the several hundreds of his photographs, negatives and slides, which are part of its collection.

The monothematic selection might surprise many. In the history of the Slovak Olympic movement, the name Peter Pospíšil is primarily connected to handball and the silver medal Czechoslovakia won at the Games of the XXth Olympiad 1972 in Munich. However, the museum chose to display his photographs of skiing – the sport that was one of his favourites in his viewfinder. This was also confirmed by his former close co-workers Tomáš Grosmann and Ján Súkup.

Anton Siekel
President of the Slovak Olympic
and Sports Committee

PETER
POSPÍŠIL

NEDOŽITÁ 75-KA PETRA POSPÍŠILA...

Napísať niekoľko riadkov o Petrovi, s ktorým som prežil v jednej kancelárii tridsať rokov, je nesmierne ťažké a pre fotografa zvyknutého hovoriť obrazom obzvlášť. Kto bol pre mňa Peter Pospíšil? Vynikajúci športovec – hádzanár, držiteľ striebornej medaily z olympijských hier 1972 v Mníchove, úspešný športový fotoreportér, ktorý v roku 1977 zvíťazil v celosvetovej súťaži športovej fotografie AIPS s fotografiou československého vzpierača Jána Nagya a k tomu získal ešte tretie miesto za fotografiu rumunskej gymnastky Nadii Comaneciovej. A predovšetkým skvelý kolega, chápavý šéf a výborný kamarát ochotný vždy pomôcť a poradiť. Žiaľ, do fotografického neba odišiel priskoro pred trinástimi rokmi, len šesťdesiatdva ročný.

Peťo všetko čo v živote robil, robil naplno, či už ako športovec alebo fotoreportér. Vždy chcel víťaziť a na oboch póloch sa mu túžby napĺňali. Medaila z olympiády, majster republiky alebo víťaz vo fotografických súťažiach. Naše cesty sa stretli v redakcii obrázkového športového týždenníka ŠTART, kde bol Peťo vedúcim fotooddelenia a už sa nikdy nerozišli. V redakcii sme mali rozdelené športy a Peťo tie svoje, či už tenis, cyklistiku, atletiku, lyžovanie a turistiku a mnoho ďalších, nielenže fotografoval, ale každému športu sa vášnivo aj aktívne venoval. Tak sa stalo, že v tmavej komore bol bicykel, lyže bežky aj zjazdovky, tenisové rakety, lopty a dresy... Obdivoval som ho, že kvôli športu bol ochotný prísť do práce ráno už o štvrtej, aby keď som ja okolo ôsmej prichádzal, on bol už v plnom tréningu. Postupom času som sa pridal a často sme spolu trénovali aj s lyžiarskym trénerom Lackom Zacharidesom, Peťovým dobrým kamarátom. Ale nebolo to len o práci a športovaní, vedeli sme si spolu aj sadnúť pri pohári dobrého vínka a filozofovať o fotografovaní aj o živote.

Vďačím za to Peťovi, že ma zlákal z Roľníckych novín do Štartu a zároveň dokázal presvedčiť šéfredaktora Jožka Mazága, že bude na mňa v redakcii čakať sedem mesiacov. Keď som nastúpil do Štartu, Peťo už mal za sebou tri olympiády, napriek tomu od prvých spoločných pracovných dní zostal skromný a priateľský.

Osobitnou kapitolou v jeho živote bola zima. Len čo napadol prvý sneh už ho to ťahalo do hôr na preteky a aj si zalyžovať. Majstrovstvá sveta, svetové poháre alebo majstrovstvá republiky či Biela stopa SNP v Kremnici nikdy nechýbali v zornom poli jeho objektívu. Azda najväčšou láskou v jeho profesionálnej kariére však boli olympiády. Fotografoval na štrnástich olympijských hrách.

V roku 1992 po zániku časopisu Štart sme spoločne založili agentúru Štartfoto a jedným z našich cieľov bolo fotografovanie olympiád, majstrovstiev sveta a ďalších vrcholných podujatí. Vďaka Peťovej športovej a olympijskej minulosti začala naša spolupráca s novovzniknutým Slovenským olympijským výborom. Trvá dodnes, aj keď ma v tom Peťo nechal samého....

Jano Súkup, priateľ a dlhoročný kolega

THE 75TH BIRTHDAY OF PETER POSPÍŠIL WHICH HE DID NOT LIVE TO CELEBRATE...

To write a few lines about Peter, with whom I shared office for thirty years, is exceedingly difficult, particularly for a photographer who speaks through pictures. Who was Peter Pospíšil? An excellent sportsman – handball player, the winner of a silver medal at the Olympic Games 1972 in Munich, a successful sports photojournalist. His photograph of the Czechoslovak weightlifter, Ján Nagy, won first prize at the International Sports Press Association (AIPS) global competition in 1977 for the best sports photograph. He was also awarded third place for his photograph of the Romanian gymnast Nadia Comaneci. And first of all, he was an outstanding colleague, an understanding boss and an excellent friend, always willing to help and give advice. Unfortunately, he passed on to the photographic heaven too soon, thirteen years ago, when he was only sixty-two.

Everything that Peter did in his life, whether as a sportsman or a photojournalist, he did to the maximum. He always wanted to win, and he fulfilled his desires in both areas. An the Olympic medal, a national champion and the winner of photographic competitions. Our paths first crossed in the editorial office of the pictorial sports weekly, ŠTART, where Peter was the head of the photography department, and we never separated. We divided up the sports that we dealt with in the editorial office and Peter not only photographed his sports (tennis, cycling, athletics, skiing, tourism and many others), but also actively and passionately practised all of them. So the dark room had to accommodate a bicycle, cross-country skis, downhill skis, tennis racquets, balls and jerseys... I admired his dedication to sport, he was willing to arrive at work at 4 am, so he could complete his training by the time I arrived at about 8 am. Gradually, I joined him, and we often trained together, along with the ski coach Laco Zacharides, Peter's good friend. Yet it was not only about work and sports; we would also sit down with a glass of good wine and philosophise about photography as well as life.

I am thankful to Peter that he convinced me to move from Roľnícke noviny to Štart and that he was able to convince the editor Jozef Mazág to wait seven months for me. When I started at Štart, Peter had already covered three times the Olympic Games, yet he was still modest and friendly from the very first days that we worked together.

Winter was a special time in his life. As soon as the first snow had fallen, he would go to the mountains for races and skiing. World Championships, World Cups, National Championships, or the Biela stopa SNP in Kremnica were never absent from his viewfinder. However, the Olympic Games was probably the greatest love of his professional career. He photographed fourteen Olympic Games.

In 1992, after the Štart weekly was cancelled, we founded the Štartfoto agency together and one of our goals was to photograph the Olympic Games, World Championships and other top events. With Peter's sporting and the Olympic past, our cooperation with the newly established the Slovak Olympic Committee began. It still continues today, although Peter has left me on my own with it...

Jano Súkup, friend and long-standing colleague

Nadia Comaneciová /
Nadia Comaneci

Vpravo: Sklamanie vzpierača. Ján Nagy. /
On the right: The Disappointment
of a Weightlifter. Jan Nagy.

10
ELEIKO
SWEDEN
50
ELEIKO
SWEDEN

PETER POSPÍŠIL

U Petra Pospíšila treba najprv vyzdvihnúť, že bol vynikajúci hádzanár. V bratislavskom Slovane začínal síce ako krídelník, ale čoskoro sa postavil do bránky Červenej hviezdy, s ktorou sa stal majstrom Československa 1973 a už skôr aj dôležitým článkom reprezentácie. Vďaka nej sa mohol pýšiť striebornou olympijskou medailou z Mníchova 1972, kde bol síce tretí brankár výberu, ale ani náhodou iba muž do počtu.

Hádzanári Československa tam potrebovali zvíťaziť nad tímom Sovietskeho zväzu, aby postúpili do finále. „Brankár Pospíšil sa ukázal ako veľký zneškodňovateľ trestných hodov. Zo štyroch „sedmičiek" dve chytil, jedna mu skončila v sieti a jednu poslal nervózny strelec vedľa," opísal Petrove hviezdne okamihy novinár a spisovateľ Imrich Hornáček v knihe Sapporo – Mníchov 1972. Naši ten zápas aj výrazne Pospíšilovou zásluhou vyhrali 15:12 a ocitli sa priam v tranze. Vedeli, že im už striebro na olympiáde neunikne.

„S Petrom Pospíšilom som sa bližšie spoznal počas vojenčiny v ČH Bratislava v rokoch 1967 - 1969. Peter ako brankár už v tom čase experimentoval s ochrannou maskou tváre. Pamätám si, že už vtedy mal kvalitný fotoaparát a rád fotografoval aj na športových zájazdoch nášho tímu vo Švajčiarsku, Alžírsku a Švédsku. Po vojenčine som sa vrátil do Prešova, ale na olympiáde v Mníchove sme sa znovu zišli v jednom tíme. Peter sa do nominácie dostal na poslednú chvíľu, ale chytal tam výborne. Spoločne sme sa tešili so zisku striebornej medaily. Fotografoval aj cez olympiádu a jeho snímky mi pripomínajú najkrajšie momenty mojej športovej kariéry," spomína naňho spoluhráč Andrej Lukošík.

Oni dvaja a z hráčov ešte Vincent Lafko spolu s asistentom trénera Ladislavom Šestákom tvorili skupinu Slovákov v úspešnom tíme. Finálový zápas hádzanárov, ktorý Československo prehralo s Juhosláviou 16:21, bol bodkou za športovým programom hier v Mníchove. „Stál som na konci radu, a tak som bol posledný človek, ktorému zavesil na krk medailu Brundage," vykreslil preňho mimoriadny okamih Peter Pospíšil podľa knihy Slovenský Olymp. Isté je, že Američan Avery Brundage, piaty muž v pozícii svetového šéfa piatich kruhov, vo veku úctyhodných takmer 85 rokov práve v Mníchove skončil svoje 20-ročné pôsobenie na čele MOV.

Pospíšil mal vtedy iba dvadsaťosem, čo nie je na športovca z dnešného uhla pohľadu ozaj veľa, a predsa sa rozhodol skončiť s vrcholovou kariérou. Vďaka svojej vášni zachytávať na filmy nevšedné okamihy sa stal hneď v roku 1973 fotoreportérom týždenníka Štart. Možno aj preto, že bolo treba živiť rodinu. Od roku 1967 mal dcéru Luciu, ku ktorej v olympijskom roku 1972 pribudla Katarína. A on ostal aj naďalej olympionik. Už od ZOH v Innsbrucku 1976 sa stal takmer pravidelným účastníkom letných aj zimných OH ako fotoreportér až do Atén 2004. Vrátane spomínaného Mníchova stihol do konca života pracovať na 14 veľkých sviatkoch pod piatimi kruhmi: chýbal len v Lake Placide 1980, Los Angeles 1984 a v Soule 1988.

„S Petrom Pospíšilom nás pracovne a neskôr aj súkromne zviazal vzťah k lyžovaniu a tenisu. Z mnohých podujatí na snehu ho očaril legendárny Hahnenkamm v tirolskom Kitzbüheli. Tam sa sústreďoval na fotografovanie vždy, popri krkolomnej zjazdovke Streif hľadal najideálnejší ‚štand', len aby nasnímal čo najefektnejšie všetky hviezdy vtedajšieho svetového lyžovania," zaspomínal si naňho jeden z blízkych kolegov v Štarte Albert Jedlička.

„Vždy chcel byť na kopci medzi prvými, a hoci sa mali vážne veci diať na trati povedzme o jedenástej, už o ôsmej ma naháňal, aby sme tam išli. Raz som sa trochu zdržal, tak sa vybral sám dopredu. Márne som ho však hľadal pri skoku do Mausefalle, kde sme si stretnutie dohodli. Až keď sa spustil na trati vari tretí predjazdec, objavil sa. Biely od snehu, zadychčaný, priam zelený od hnevu. Omylom totiž nasadol na sedačku, ktorá ho vyviezla k turistickej zjazdovke. Napokon však všetko podstatné stihol a zachytil, tak ako aj na iných podujatiach, na ktorých sme spolu boli," pridal jeden z úsmevnejších príbehov ich spolupráce.

Najvýznamnejšiu spoluprácu však Peter Pospíšil zažil s iným nemenej známym a stále aktívnym fotoreportérom Jánom Súkupom. Ten pripomína, že sa schádzali, ba priam žili v jednej kancelárii v období 1976 – 2006. „Vďaka jeho priateľskej povahe sme vydržali spolu až tri desaťročia, hoci, samozrejme, že aj medzi nami nastali za taký dlhý čas aj nedorozumenia. Peter ich riešil často mlčanlivosťou, viaceré životné ťažkosti v sebe tlmil, nerád o nich rozprával," pokúša sa charakterizovať kolegu, s ktorým po zániku týždenníka Štart (1992) založili ako živnostníci agentúru Štartfoto.

Jano Súkup pripúšťa, že práve duševné trápenia sa v prvých rokoch tohto storočia podpísali pod zdravotné problémy, ktoré začali Petra Pospíšila sužovať. „Fyzických síl mal dlho-predlho na rozdávanie. Často prišiel do práce už nadránom, doslova na svitaní. Auto síce mal, ale obľúbil si bicykel. Na ňom ho bolo možné stretnúť hocikde. Bol mimoriadne pracovitý. Na rozdiel odo mňa," usmial sa Jano Súkup šibalsky. „Musel som sa mu však napokon prispôsobiť. Aj vo výbere športov, ktorým sme sa v našej tvorbe venovali. Dlho boli olympiády v Štarte jeho doménou, ale potom v 90. rokoch sme na ne začali chodiť spoločne."

Bolo bežným zvykom, čo som spomínal už aj v súvislosti s Lacom Bielikom, že textári a fotoreportéri prinášali do Štartu spoločné „diela", takpovediac dokumenty doby. V duchu tejto praxe sme sa na jeseň 1990 vybrali autom do Paríža zachytiť slovom i obrazom udelenie svetovej Ceny fair play Pierra de Coubertin vtedy už rehabilitovanej gymnastickej legende Věre Čáslavskej, od apríla toho istého roka predsedníčke Československého olympijského výboru. Fotoreportér Peter Pospíšil a ja, vtedy zástupca šéfredaktora v Štarte, sme si dali do pomyselného itinerára pokračovanie v ceste do olympijského Albertville, urobiť reportáž na prahu zimy predchádzajúcej zimným olympijským hrám 1992.

Aj s dohodou, že sa za volantom redakčnej škodovky na vyše 3000-kilometrov dlhej ceste tam a späť z času na čas vystriedame. Isteže, nešli sme v jednom kuse. Nocovali sme v Paríži, určite aj v Annecy a na ceste späť u futbalového trénera Laca Jurkemika vo švajčiarskom Chure, keďže tam vtedy pracoval.

Viete však ako to striedanie za volantom dopadlo? Nijako. Celú dlhú cestu odšoféroval Peter Pospíšil sám, potvrdzujúc svoju vtedajšiu fyzickú i psychickú zdatnosť. Škoda, že nás navždy opustil krátko po šesťdesiatke. Našťastie, mnoho z jeho tvorby ostalo v časopisoch a knihách, ale aj v bohatom archíve, ktorého časť – zatiaľ vraj iba desať percent – Jano Súkup už dostal do digitálnej podoby.

Nemalú časť Pospíšilovho archívu z redakcie týždenníka Štart získalo do zbierok aj Slovenský olympijský a športový výbor – Slovenské olympijské a športové múzeum a taktiež pokračuje v jeho spracovaní.

Tomáš Grosmann

What we need to highlight first about Peter Pospíšil is that he was an excellent handball player. He started as a winger at Slovan Bratislava, but soon, he became the goalkeeper for Červená hviezda Bratislava (Red Star) and he was a part of the team that became Champions of Czechoslovakia in 1973, and was also a vital member of the national team. He proudly received an the Olympic silver medal at Munich in 1972, where he was the third goalkeeper, but definitely not useless.

The Czechoslovak handball team needed to win against the Soviet Union to advance to the finals. "Goalkeeper, Pospíšil, proved to be great at saving penalty throws. Out of four 'sevens', he saved two, one ended up in the goal, and one was missed by a nervous player." This is how the journalist and writer, Imrich Hornáček, described Peter's starring moments in his book 1972 Sapporo – Munich. Our national team won this game 15:12, to which Pospíšil made a significant contribution and they were as if they were in a trance. They were aware that they could not do worse than the Olympic silver.

"I got to know Peter Pospíšil better during our military service in Červená hviezda Bratislava between 1967 and1969. As a goalkeeper, Peter had already experimented with a protective face mask. I can remember that he had a high quality camera and enjoyed taking pictures as our team travelled to sporting events in Switzerland, Algeria and Sweden. After military service, I returned to Prešov, but we met again in the team at the Munich Olympics. Peter was nominated at the last moment, but his performance was excellent. We rejoiced over the silver medals. He also took pictures during the Olympics and these pictures remind me of the most beautiful moments of my sporting career," his teammate Andrej Lukošík recalls. These two, along with Vincent Lafko and assistant coach Ladislav Šesták were Slovaks in the successful national team.

The handball final, where Czechoslovakia lost to Yugoslavia, 16:21, was final sporting event at the Munich Olympics. "I was standing at the end of the queue, so I was the last person to receive a medal from Brundage," Peter Pospíšil described his special moment in the book, The Slovak Olympus. In addition, the American, Avery Brundage, the fifth man to hold the position at the head of the five rings, at the respectable age of almost 85, ended his 20 years as the head of the International Olympic Committee in Munich.

Pospíšil was only twenty-eight, which is really not old for a sportsman from today's perspective, yet he decided to end his top-level career. With his passion for capturing unique moments on film, as early as 1973 he became a photojournalist for the Štart weekly. Maybe one of the reasons was that he needed to earn a living to support his family. His first daughter Lucia was born in 1967 and his second child Katarína was born in the Olympic year of 1972. He continued to participant in the Olympics. As a photojournalist, he almost regularly photographed both the summer and winter Olympic Games from the 1976 winter Olympics in Innsbruck to 2004 in Athens. He attended 14 Olympic Games including Munich; he only missed Lake Placid in 1980, Los Angeles in 1984, and Seoul in 1988.

"His relationship with skiing and tennis was what made me close to Peter Pospíšil, first professionally and later also in our private lives. Of the numerous events taking part on the snow, he was amazed by the legendary Hahnenkamm at Kitzbühel in the Tyrol. There, he focused on photography, always searching for the most ideal stand along the breakneck Streif run, just so he could take the best pictures of the stars of the contemporary world of skiing as possible," one of his close colleagues at Štart, Albert Jedlička, reminisced.

"He always wanted to be among the first people on the hill, and although the really serious part of the day would not happen before, let us say 11:00 am, he was already rushing me to get there at 8:00 am. Once, I was a bit late, so he went, in advance, on his own. However, I looked for him at the Mausefalle jump, where we had agreed to meet, in vain. He did not appear until after the third forerunner had started the race. White covered in snow, out of breath, red with anger. He had mistakenly taken a cable car going to a tourist run. However, he did not miss anything fundamental and he captured everything just like he did at the other events we had covered together," he added as one of the funny memories from their time working side by side.

However, Peter Pospíšil's most significant cooperation was with someone else, also a well-known and still active photojournalist, Ján Súkup. He remembered that they had met and even shared an office from 1976 to 2006. "Due to his friendly nature, we managed three decades together, although, of course, we also had our misunderstandings over such a long period. Peter often responded with silence, he kept his difficulties inside, he did not like to discuss them," he tried to explain the character of his colleague. Together, as freelancers, they established the Štartfoto agency after the Štart weekly was cancelled (1992).

Jano Súkup admits that these mental difficulties caused the health problems from which Peter Pospíšil began to suffer in the first years of this century. "He had so much physical strength for a very long time. He often arrived at work early in the morning, literally at dawn. He had a car, but he enjoyed cycling. You could meet him on his bicycle anywhere. He was extremely hard-working. Unlike me," Jano Súkup smiled from ear to ear. "However, in the end, I had to adapt to him. Even in the selection of the sports we covered in our work. The Olympics had long been his main focus while at Štart, but later, in the 1990s, we started to attend them together."

It was common, as I have already mentioned in relation to Laco Bielik, for journalists and photojournalists to create common 'works', documents of that particular era, in Štart. In the spirit of this practice, we drove to Paris in the autumn of 1990 to capture the award of the World Fair Play Prize of Pierre de Coubertin, both in words and pictures, to the already rehabilitated gymnastics legend Věra Čáslavská, who had become the Chairperson of the Czechoslovak Olympic Committee in April of that year. The photojournalist Peter Pospíšil and I, then the deputy editor of Štart, added Albertville to our imaginary itinerary to make a report at the beginning of the winter on the upcoming 1992 Winter Olympic Games.

With an agreement that from time to time through the 3,000 km journey we would change places behind the steering wheel of our Škoda car we set off on the journey there and back. Certainly, we did not drive without any breaks. We spent a night in Paris, also in Annecy, and on the way back at the football coach, Laco Jurkemik's house in Chure, Switzerland, as he was working there at the time.

And do you know how the changes behind the steering wheel worked out? They did not. Peter Pospíšil drove the whole of the long journey himself, confirming his physical and mental strength. It is sad that he passed away shortly after his 60th birthday. Luckily, many of his works can still be found in magazines and books, but also in a rich archive, part of which (so far 10 %) has been digitised by Jano Súkup.

A considerable part of the archive of Pospíšil work from the Štart weekly editorial office was provided to the collections of the Slovak Olympic and Sports Committee – the Slovak Olympic and Sports Museum, which has also further processed it.

Tomáš Grosmann

Československí hádzanári - strieborní medailisti z Hier XX. olympiády 1972 v Mníchove, vľavo dole prvý Peter Pospíšil /
Czechoslovakia handball team - silver medalists, Games of the XXth Olympiad 1972 Munich

V akcii Peter Pospíšil / Peter Pospíšil in action

DOLNÝ KUBÍN
13

KARPATSKY

BHC·03·89

PETER
POSPÍŠIL

Biela Stopa SNP 1977

Biela Stopa SNP 1977

Kazuyoshi Funaki, Nagano 1998

Nagano 1998

Matti Nykänen,
Sarajevo 1984

Nagano 1998

Jens Weissflog
a Matti Nykänen,
Tatranský pohár 1987 /
Jens Weissflog
and Matti Nykänen,
Tatra Cup 1987

Thomas Wassberg, Sarajevo 1998

Gunde Svan, Sarajevo 1984

Ivan Bátory, Nagano 1998

PETER **PÓSPÍŠIL**

Steve Mahre, Jasná 1982

Pernilla Wibergová, Nagano 1998 / Pernilla Wiberg, Nagano 1998

Nagano 1998

BURTON

Annemarie Moserová-Pröllová / Annemarie Moser-Pröll

Gustav Thöni a Leonardo David, FIS Svetový pohár Jasná, 1978 /
Gustav Thöni and Leonardo David, FIS World Cup Jasná, 1978

Janka Gantnerová-Šoltýsová

Karel Kodejška, Tatranský pohár 1977 / Tatra Cup 1977

Jiří Parma, Calgary 1988

Majstrovstvá ČSSR 1981, Jasná / National Championship 1981, Jasná

PETER
PÓSPÍŠIL

Vladimír Černušák, Biela Stopa SNP 1984

Hermann Maier, Nagano 1998

Veronika Velez-Zuzulová,
Salt Lake City 2002

Družstvo biatlonistiek Slovenska (zľava / from the left Anna Murínová, Marcela Pavkovčeková, tréner Juraj Sanitra, Soňa Mihoková, Martina Jašicová) / Slovak biathlonist team, Salt Lake City 2002

Ole Einar Bjørndalen, Salt Lake City 2002

Pirmin Zurbriggen

Lucia Medzihradská, Calgary 1988

Svetová zimná univerziáda 1987 / Winter Universiade 1987

Alberto Tomba

DYNASTAR
COURSE

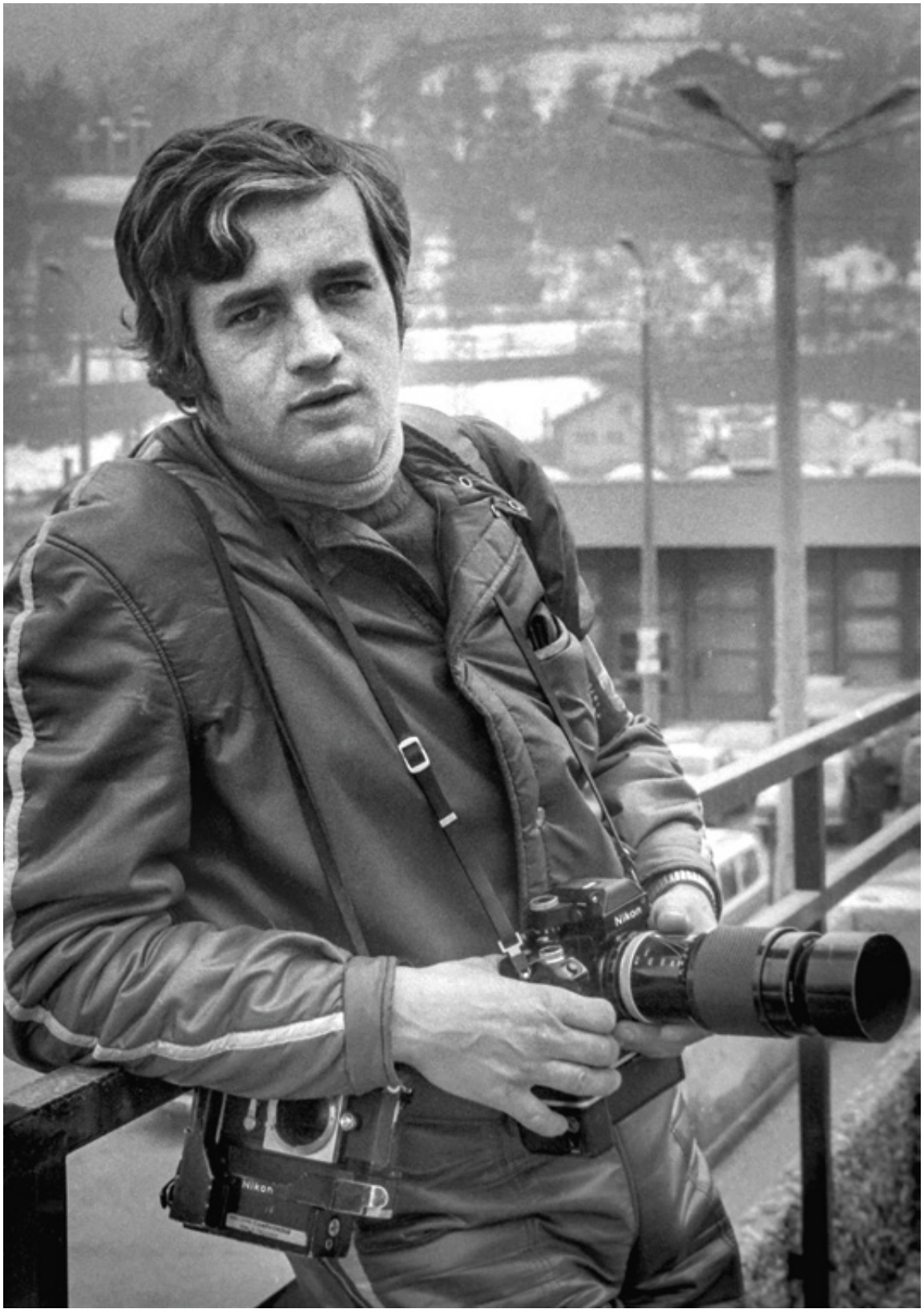

Peter Pospíšil

ISBN: 978-80-89460-39-7